

[Ebba Strange]

Et af mine spørgsmål fik jeg ikke svar på af justitsministeren, og det havde jeg sådan set heller ikke forventet. Det var noget om, hvad man vil gøre med lægernes ordinationsret i forhold til metadonen, men jeg kan forstå, at justitsministeren vil afvente sundhedsstyrelsens nye rapport.

Når indenrigsministeren, da han skal gøre rede for sin egen stilling til metadonen, siger, at den kun skal gives efter lægelig ordination, er jeg selvfølgelig enig i det, men når jeg så samtidig ser hr. Erlendssons dagsordensforslag og konstaterer, hvad der jo er dette ting bekendt, at hr. Erlendsson er læge, er det, jeg bliver bekymret, for jeg synes ikke, vi kan overlade denne metadonordination til alle mulige læger rundt om i Danmark. Derfor ønsker jeg en meget skrap kurs over for denne metadonbehandling, og jeg håber, at det er det, der bliver resultatet af sundhedsstyrelsens arbejde med disse ting. Jeg håber også, at vi kan få en debat i folketingets socialudvalg eller et andet sted, når rapporten foreligger, for jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke skrider på dette område, og det har da glædet mig under debatten i dag at konstatere, at bortset fra fremskridtspartiets holdning, som vi kender, og som jeg ikke skal opholde mig ved, for den har vi, der har været her længere end justitsministeren, jo hørt om mange gange, har jeg egentlig ikke i dagens debat oplevet noget skred, og det synes jeg jeg skal være glad for, for det har jeg været bekymret for på et vist tidspunkt.

Så skal jeg sige noget andet, og det er, at det er altid svært at diskutere politi med justitsministre. Det gælder alle de justitsministre, der har været i dette ting, så længe jeg har været her. Justitsministre er politiets øverste chef, og dermed får de deres oplysninger om politiet af politiet, og dem giver de så videre til os. Så står vi her og siger: ja men jeg ved fra folk, der bor i Christiania, at de oplever situationen sådan og sådan. Og så svarer de skiftende justitsministre: ja men vi ved fra politichefen, at det er sådan og sådan. Så står vi altså dér og har vores informationer fra forskellig side og lægger selvfølgelig vægt på de informationer, vi har.

Jeg er glad for, at der skal være møde med Christianiaudvalget i næste uge, og jeg håber meget, at man fra regeringens side ved den lejlighed vil lukke alle sanserne op for, hvad christianitterne selv fortæller, og være

helt opmærksomme på, at sagen om narkokriminalitet i Christiania har to sider. Den har dels den side, der ses fra politiet, dels den, der opleves af christianitterne selv, og man må være opmærksom på begge sider.

Jeg sagde ikke ret meget andet om politiet i første omgang end det med Christiania, men jeg vil godt bruge denne lejlighed til at sige, at jeg har været tilfreds med, at det tilsyneladende er lykkedes politiet at få optrævlet større narkotikasager i det forgangne år, end politiet tidligere har haft lejlighed til. Det synes jeg er godt. Jeg under de virkelige narkoforbrydere at få de straffe, de har fortjent, så hvis vi skal flytte rundt på politiet, så lad dem undersøge de egentlige, store narkoforbrydere, og lad så hashpusherne i Christiania gå lidt i fred.

Til sidst skal jeg slutte med at sige, at vi naturligvis stemmer imod hr. Erlendssons dagsordensforslag.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for de svar, jeg fik, og jeg går ud fra, at svar, der måtte mangle, kan vi så få i forskellige udvalg ved passende lejligheder.

Jeg må dog bemærke, at jeg er en smule skuffet over, at ministeren ingen kommentarer havde til den skuffelse, jeg udtalte i min tale, over, at redegørelsen intet som helst indeholdt om alternative behandlingsmuligheder, herunder familiepleje og pleje og ophold i kollektiver m. v. Men vi må affinde os med det løfte, der blev givet om, at regeringens Christianiaudvalg holder møde i næste uge, og at man formentlig derfra vil kunne fortælle nyt om, hvor regeringen står i denne sag.

Så vil jeg gerne, i samme tone som indenrigsministeren meddelte folketinget – det var en meget stilfærdig tone – at han agtede at overføre flere midler til bekæmpelse af alkoholproblemet, råbe et tilsvarende stilfærdigt hurra. Det skyldes ikke så meget de ord, der blev sagt, som den tone, de blev sagt i. For mig var det noget meget væsentligt, der skete her. Jeg har fornemmelsen af, at der er sket noget nyt på dette område. Vi er ikke vant til socialdemokratiske indenrigsministre, som er nemme at få i tale i denne sag.

Om fremskridtspartiets dagsorden vil jeg blot sige, at den er for os aldeles uantagelig, og jeg skal tilslutte mig den afsky, indenrigs-